ב א מיי פ"ח מהלי שבת

שגגות הלכה א סמג עשין ריג: בא ב מיי׳ פי״ג מהלי שבת הלכה יד סמג לאוין סה:

מב ג ד מיי׳ פ״ו מהל׳ שגגות

בוג הומיי

בלכה חי

הלכה ד:

פ"ו מהל' שגגות

לעיל ד., ב) לעיל על: לחמו ה) נעיל ד., ב) נעיל עה: נקנק קה, ג) [2"ל רבל], ד) עירובין
 לט., ה) [2"ל רבל], ו) כרימות
 יג: שבועות כד: יבמות לד.,
 ו) [2"ל שלין], ח) בק"ל: כה"ג דאין, ט) [ועיין סוס' לעיל ד: ד"ה אלא א"ר יוסף וחוס' עירובין לט. ד"ה זרק ונח],

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה הלטה אחר וכו' וכגון. נ״ב ע״ל בדף ה סוף ע״ה:

גליון הש"ם

תום' ד"ה והוציאו וכו' דבליעתו הוי הנחה. ע"ל יל ע"ל מד"ה לל יעמוד: בא"ד וחשיב מונח בר"ה. ע"ל לף ו ע"ל תל"ה התם:

מוסף רש"י הורא רחוף החחרח.

מוסף תוספות

א. דהוי עיקר החיוב. מוס׳ הלח"ש, ב. ולא נתכוין לדרוק הלח"ש, ב. ולא נתכוין לדרוק שם, מוס' הלח"ש, ג. וא"כ לא הוי במקום ארבע, רשנ"ל, T. שרצונו שיאכלנו הכלב או שישרוף העץ בכבשן. מוס׳ לעיל ד: ה. דהוה ליה מוס׳ נעיל 1: 11. דהוה ליה למיתני ואם הוציאו חייב. מוס׳ יכמות לד. 1. תימא ולר׳ מאיר מה ענין אכילה אצל שאר חטאות דלא אתו בהדי הדדי דבשאר חטאות מחייב בהנאת גרונו ובשבת בעינו הנחה בתוך מעיו, [דכמו כן הנחה יכול לומר אם עשה מלאכה בשבת חייב. תוס' יצמות לד.] הילכך נראה לפרש [דהכא]. תוס' הרח"ש. לפרש [דהכא]. מוס' הלמ"ם. וא"ת מה שייך זה לענין אכילה דהא לא אתו בהדי הדדי דחיוב אכילה מהנאת גרונו ואהוצאה לא מחייב גרונו ואהוצאה לא מחייב עד עד דנייח גופו דהנחה בעינן, ווי"ל דאכילתו זו אתו בהדי הדדי דחיוב אכילה חל בבית הבליעה וחיוב הוצאה לא חל עד בדתת במעיו וי"ל. טעמיק על סגליון ככיימות יד. נצס מוס' מהלך חייב. מוס' לעיל מהלך חייב. מוס' לעיל יא מהלך חייב. מוס' לעיל יא מהלך חייב. מוס' לעיל יא מהרך חייב. מוס' (שני ית.

ח. והכא נמי בליעתן זו היא
הנחים, מוס' הלח"ש. 0. לא
הוי פיו מקום פטור דכיון
הוי ברשות הרבים. מוס'
רשות הרבים. מוס'
רשות הרבים. מוס' הלח"ש.
רשות הרבים. מוס' הלח"ש.

רבינו חנגאל

וועי' מהרש"ח.

הזורק ונזכר לאחר שיצאת מידו שהיא שבת, קלטה אחר או קלטה כלב או נשרפה פטור כו'. נמצא דמתניתין אינו חייב [חטאת] עד שתהיה מתחלת המלאכה עד תשלום המלאכה המלאכה עד תשלום המלאכה בשוגג. אבל אם היתה לו ידיעה אחר שגגה קודם תשלום המלאכה, [ונשלמה] בידיעה פטור, כדתנן עד [שתהא] תחילתן וסופן שגגה. ודייקינן מרישא דמתניתין דקתני הזורק ונזכר לאחר ו קות: יהוד ק דנוכו לאחו שיצאת מידו, קלטה אחר פטור וכן אם קלטה כלב וכן אם נשרפה פטור, טעמא מאי פטור משום דלא נעשת מחשבת הא אם נחה במקום שהיתה אם נוווו במקום שהיתה מחשבתו בעת שזרקה, חייב ואע"פ שנזכר לאחר שיצאת מידו, הנה היתה לו ידיעה אחר שגגה וחייב. ופריק רב כהנא סיפא דקתני עד שתהא תחילתז

נחה. לסוף ד' ברה"ר חייב ואע"ג דנוכר בין עקירה להנחה והא קתני סיפא זה הכלל כו': סיפא. דקתני עד שתהא תחלתן וסופן שגגה: המהן ללכמה ומיתנה. לכתה עד קטן שכפוף רחשו ולריך לחמורים נושחים דרדורים של יין שתוחבין אותו בשני עקלים שהדרדורים תלויין בהן משני לידי החמור ומחברים בו הדרדורים שיחזיק זה את זה: ומסנא. חבל. כלומר לא מיתוקמא סיפא אלא בזורק לכתא הקשור בחבל קטן כדרכו ואוחז החבל בידו וכשמוכר היה בידו לאחוז החבל ולעכב זריקת הלכתא שלא תנוח הלכך תחילתו שוגג וסופו מזיד ופטור אבל זרק לרור וחפץ שכשנוכר אין בידו לעכבו כוליה שוגג הוא ונזכר דקתני ברישה השמעינן רבותה דהף על גב דנוכר לא מיפטר מחטאת אא"כ קלטה אחר או כלב: ופרכינו לכסא ומסנא אוגדו בידו. ואפילו כוליה מילתא שוגג לא מיחייב דאין כאן זריקה: כגון שנחכוין לעשות חבורה. בתחלתו בשגגת שבת ומכר עד שלא נעשית החבורה ולעולם בלכתא ומיתנא וכגון שנתכוין לעשות חבורה כו' דהאי משום זכירה הוא דמיפטר שהיה בידו להחזיר נמלא סופו זדון הא לא נוכר חייב ואע"ג דאגדו בידו דחיוביה לאו משום זריקה הוא אלא משום חבורה: הא בהדיא קסני לה. במתניתין חה הכלל ע"כ למילתה החריתי התה: אלה המר רבא. זה הכלל למעביר ארבע אמות ברה"ר ונזכר קודם שהעבירו ד' אמות אתא שהיה בידו לעמוד במקום שמכר אבל זורק לא מיפטר בזכירה: והא כי קתני זה הכלל אזריקה תני לה. דאיירי לעיל מיניה בזורק לעשות חבורה ואי סתם זורק לא מיפטר בזכירה היכי מתני גבי זה הכלל: אלא אמר רבא. רישא מילי מילי קתני לה ותרתי קתני הזורק ונזכר אי נמי לא נזכר וקלטה אחר כו' והדר תני כללא לאתויי מעביר: חסורי מחסרה וכו'. ולעולם חדה קתני: שחזר ושכח. קודם שתנוח דהוה ליה תחילתו וסופו שגגה ואשמעינן נזכר דתנא בה לרבותא דאע"ג דהואי ידיעה בינתיים מיחייב דאין ידיעה לחלי שיעור דהיינו "כאיןם" בידו להחזיר: ה"ג שכל חייבי הטחות כו': חיתמר ב' אמות בשוגג ב' אמות במזיד ב'

מתני' הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו קלמה אחר קלמה כלב או שנשרפה פמור

בותנר' הזורק. בשוגג: ונוכר. שהוא שבת: מאחר שילחה. האבן

מידו וקודם שתנוח: **קלטה אחר.** קס"ד לאחר שמכר זה קלטה אחר

הוו להו שנים שעשאוה וכגון (מ) שנעקר ממקומו וקבל או שקלטה כלב

בפיו דלא הויא הנחה דבעינן מקום ד' פטור: גבן' ופרכינן הא

זרק לעשות חבורה בין באדם ובין בבהמה ונזכר עד שלא נעשית חבורה פמור מאזה הכלל כל חייבי חמאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה תחלתן שגגה וסופן זדון תחילתן זדון וסופן שגגה פטורין עד שתהא תחילתן וסופן שגגה: גמ' הא נחה חייב והלא נזכר ותנן כל חייבי חמאות אינו חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה אמר רב כהנא סיפא אתאן ללכתא ומתנא ילכתא ומתנא אוגדו בידו הוא כגון שנתכוין לעשות חבורה הא נמי תנינא הזורק לעשות חבורה בין באדם בין בבהמה ונזכר עד שלא נעשית חבורה פטור אלא אמר רבא במעביר והא זה הכלל דקתני אזריקה קתני אלא אמר רבא תרתי קתני הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו אי נמי לא נזכר וקלמה אחר או קלמה כלב או שנשרפה פמור רב אשי אמר חסורי מחסרא והכי קתני הזורק ונזכר מאחר שיצתה מידו קלמה אחר או קלמה כלב או שנשרפה פמור הא נחה חייב בר"א שחזר ושכח אבל לא חזר ושכח פטור שכל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה: זה הכלל כל חייבי חטאות כו': איתמר שתי אמות בשוגג שתי אמות במזיד שתי אמות בשוגג רבה אמר פמור רבא אמר חייב רבה אמר יפטור אפילו לרבן גמליאל יידאמר אין . ידיעה לחצי שיעור התם הוא דכי קא גמר

שיעורא בשוגג קא גמר אבל הכא דבמזיד

לא ובמאי יאי בזורק שוגג הוא אלא במעביר

ירבה אמר חייב ואפילו לרבגן דאמרי יש

ידיעה לחצי שיעור התם הוא דבידו אבל

הכא דאָין בידו לא ובמאי אי במעביר הרי

בידו ואלא בזורק יאמר ירבה יזרק ונחה בפי

הכלב או בפי הכבשן חייב והאגן יתגן קלמה

אחר או קלטה הכלב או שנשרפה פטור התם

דלא מכוין הכא דקא מכוין אמר רב ביבי בר

אביי אף אנן נמי תנינא יוש אוכל אכילה

אחת וחייב עליה ד' חמאות ואשם אחד הממא

שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשין ביוה"כ

רבי מאיר אומר אף אם היתה שבת והוציאו

רבי מאיר אומר אם היתה שבת והוציאו בפיו בו'. פי' נקונטרס דלהכי נקט אם היתה שבתה דמשום יוה"כ לא מיחייב דאין עירוב והוצאה ליוה"כ ולא הויא מסקנא הכי בפרק אמרו לו (כריתות דף יד.) דנדחו דברי רפרם שהיה מפרש כן ומסיק דנקט שבת כדי להרבות בחטאות ולחייבו אף משום שבת [ויוה"כ]:

םיפא אתאן ללכתא ומיתנא. אכל רישא מיירי בלא לכתא ומיתנא

והא דנקט נזכר לאשמעינן דאפילו בנזכר דוקא קלטה כלב או נשרפה

פטור משום דלא נחה הא נחה חייב: אלא אמר רבא במעביר.

וה״ה אפילו בלא מכר פטור כיון שקלטה כלב או נשרפה

וההוא דחבורה איירי בלכתא ומיתנא

ואין ר"י יודע למה הוצרך להשמיענו

ההיא דחבורה מה לי חבורה מה לי

מעביר וכן לרבא דקאמר תרתי קתני

אמאי תנא ההיא דחבורה כיון דתנא

הזורק ונזכר פטור ה"ג בחבורה

למ"ם: רב אשי אמר חסורי

מחםרא בו'. אין זה ממש חסורי

מחסרא דמשנה כמו שהיא שנויה יש

לפרש כן אלא כדי לפרשה קאמר

בלשון חסורי מחסרא:

ובמאי אי בזורק שונג הוא. אע"ג

גמר מ״מ כיון דבתחילת זריקהא הוי

שוגג ואין יכול להחזירה ובהנחה נמי

שוגג הוא חשיב כאילו מתחלה ועד

סוף הוים חדם שגנה:

מעלמהב כדא"ר יוחגן בפ"ק (לעיל דף

ה.) זרק חפץ ונח לחוך ידו של חבירו

חייב ומסיק דקמ"ל אף על גב דלא

אחשביה לידיה ג והכא מסיק דקא מכוין

ומחשבתו משויה ליה מקוס דש:

אמר רבא זרק בפי כלב.

דכי גמר שיעוריה במזיד

ונחה בפי כלב דנחה משמע

והוציאו בפיו חייב. יכולהו בהדי הדדי קא אתו "דבליעתו הויא הנחה אע"פ שמהלך כדאמרינן (לעיל דף פ.) וכתיבתן זו היא הנחתן האע"ג דפיו למעלה מי׳ ואינו רחב ד׳ש בטל הוא אגב רה״ר ולא דמי לבוכיאר ביריעה דאמר בריש פרקין (לעיל דף 1:) דבמקום פטור קא אזיל דהתם מקום קביעות הוה טפי' ודמי לטרסקל דאמר בפ״ק (דף ה.) דלמטה מי׳ הוי רה״ר והכא אפילו למעלה מי׳ בטל אגב רשות הרבים ועוד דמעביר למעלה מי׳ כלמטה °וחשיב מונח ברשות הרבים:

הדרן עלך הזורק

[בפיו] חייב אמרו לו אינו מן השם ואמאי הא אין דרך הוצאה בכך אלא כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום הכא גמי כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום:

הדרן עלך הזורק

אמות בשוגג רבה אמר פטור רבא אמר חייב. שתי אמות במזיד שנזכר לאחר שתי אמות ראשונות וחזר ושכח בב׳ האחרונות: דר"ג לקמן בפרק הבונה: **החם דרי גמר שיעורא** בשוגג גמר. הכותב ב' אותיות בב' העלמות דמחייב בה ר"ג באות השניה נגמר השיעור ואף הוא בשוגג אבל הכא בשתי אמלעיות שהן במזיד נגמר השיעור כדמפרש ואזיל לה במעביר ושתי אמלעיות מזיד: שוגג הוא. שהרי אין בידו לעכבה וכיון שחזר ושכח חייב דלא נגמרה מלאכה עד שעת הנחה שהיא לסוף ובשוגג: **אלא במעביר.** וכיון דבידו לעמוד בסוף ב' אמות האמלעיות אשתכח דגמר שיעורא במזיד: המם הוא דבידו. שלא לחזור ולכתוב השניה הלכך כי חזר ושכח הויא לה שגגה אחריתי ולא גמרה לקמייתא: אבל הכא אין בידו. להחזיר כשנזכר כדמפרש ואזיל בזורק הלכך כולה חדא שגגה היא ומר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי: **בפי הכבש:** ונשרפה בשלהבח: **הכא דקא** מיכוין. מחשבתו משויא ליה מקום דהא אחשביה: אכילה אחת. זית אחד: ד' הטאום. משום חלב משום נותר משום אכילת יוה"כ משום טומאת הגוף ואכל קדש: ואשם מעילום. דאפילו הוא כהן גבי אימורים זר הוא: אף אם היחה שבת כו'. ומשום יוה"כ לא מיחייב בהוצאה דקסבר אין עירוב והוצאה ליוה"כ [יומא סו:]: אינו מן השם. אין חטאת זו משום אכילה אלא משום הוצאה: מאמאיג מיחייב משום הוצאה לדברי הכל הא אין דרך להוליא בפה: מחשבתו. שלריך לאוכלה בהליכתו ואחשבה להולאה זו בפיו:

הדרן עלך הזורק

הדרן ע וסופן שגגה אתאן ללכתא ומתנא. פיי קנה קשור בחוט ארוך שכשיזרקנו לא יאבד אלא מושך בחוט והוא נמשך אחריו, כי האי גוונא בעינן תחילה וסוף שגגה שאע"פ שזרקו כיון שנזכר קודם שינוח יכול להחזירו. אבל כגון אבן שכיון שיצאה מידו אינו יכול להחזירה אע"פ שנחה אחר זכירתו חייב. ודחינן לכתא קורם שינוח יכול התחזירו. אבל כגון אבן שכיון שיצאה מידר אינו יכול התחזירה אפים שמות אחד וכירתו חייב. ודחינן לכתא
ומתנא אינוח בירו וכל [שןאינורו בירו אינו זיקה. ופריק רב כהנא כגון שזוק זה הקנה לעשות חבורה, וקמ"ל עד שתפשה חבורה
נמשכת שגנה. ונדחה טעם זה. ופריק רבה כי בעינן תחילה וסוף שגנה במעביר אבל בזורק לא, ורישא דהא מתניתין בזורק. ואקשינן
עלה והא כי קתני זה הכלל כל חייבי חטאות כוי אוריקה הוא דקתני. ונדחה דרבה. ופריק רבא מתניתין תחיל האחור אה זוורק
ונזכר לאחר שיצאת מידו אע"פ שנחה במקום מחשבתו פטור, וחדא אם לא נזכר וקלטה אחר או כלב או נשרפה פטור דלא אתעבידא
מחשבתו. הזא (דרבה) [דרבא] והא דרב אשי נמי לא איפריכו, מיהו רב אשי דייק הכי כיון דמתניתן כוליה לעניין שונג היא, דבבא
דרישא קתני ונזכר, ומציעיתא מיה הזורק לעשות חבורה ונזכר, ובסיפא כולל זה הכלל כל חייבי חטאות כוי. הילכך מתניתין כולה
ביוונו בינו על על ונות ומיתה ימי שלא מתנים נתחבו שרב היטו בדברה יהייב לתם היעטא חדי ובילה בית אי על א נותונים. בשוגג היא ולא לעניז נחה היא. אלא חסורי מחסרא והכי התני הזורק ונזכר לאחר שיצאת מידו וקלטה אחר או כלב או נשרפה בשור, גד איז לא לענין מזה זיא, איז חסורי מוסוס ההכי קונה יהודץ נוכנו לאזור שיצאו מידר דקלטה אזור או כלב או משופה פטור, הא נחה חייב, אימתי בזמן שחזר ושכח אבל לא חזר ושכח פטור שכל חייבי חטאות אין חייבין עד שתהא תחילתן וסופן שגגה. פלוגתא דרבה ורבא בשתי אמות בשוגג ובי אמות כמודר ובי אמות (בזורק) [בשוגגן, ולא אימרשא בהדיא אי בזורקו (און במעביר היא. ודברי הכל (לאר) בפלוגתא דרבן גמליאל וחכמים פליגי, דתנן הכותב ב'י אותיות בב'י העלימות אחת בשחרית ואחת בין הערביים, רבן גמליאל מחייב וחכמים פוטרין, דאילו התם כתב אות אחת שהוא חצי שיעור בהעלם אחד ונודע לו שהיא שבת

רב נסים גאוז

, אפי׳ לרבנן גמליאל דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. בסוף פי הרווה ודם קהו חלק ררז יבגמ׳ גרסי במאי קמיפלגי רבן . גמליאל סבר אין ידיעה לחצי שיעור. וכבר פירשנו אותה בפרק כלל גדול ודף קבז. אמר וחייב עליה ארבעה חטאות ואשם אחד. ומשכחת לה במסכת כריתות בפרק אמרו לו אכלת חלב [דף יג]. ופירוש די חטאות בנוי על עיקר המשנה שבתחלת זו המסכת, שלושים ושש כריתות בתורה ואלו הן טמא שאכל את הקודש והאוכל חלב ודם ונותר ופיגול, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים כרי. ואמרו על אלו חייבין על זדונן . כרת ועל שגגתם חטאת. ומי ברת דעל שגגוום חטאוו. דמי שאכל חלב והוא נותר מן המוקדשים ביום הכפורים חייב חטאת משום טמא שאכל את הקודש וחטאת [חלב וחטאת משום אוכל נותר וחטאתו משום אוכל ביום הכפורים הרי ד' חטאות, וחייב אשם מעילות כמו שאמר הכתוב (ויקרא ה) נפש כי הכתוב (ויקרא ה) נפש כי תמעול מעל בה' וחטאה בשגגה. וכדתנו ומנוילה דף יחו בשגנה, וכוזמן מעילודוף הק הנהנה שוה פרוטה מן ההקדש מעל, ואילו היה טהור ואכל את הקודש בשגגה נתחייב

אשם מעילות. סליק פרק הזורק

רבינו חננאל (המשר)

וחזר ונעלם ממנו וכתב אות שניה שהוא חצי שעור, ואמרינן בכלל גדול אמר רבינא כגון שהיתה לו ידיעה בנתיים ורבן גמליאל היא דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. אבל הכא אע״פ דהני ד׳ אמות דשוגג בב' העלמות הן לא מיא להחת אלא הרא את ו מיא לחותם, אלא חכא אם מעביר הוא שהעביר שש אמות בבת אחת עלה אמר רבה פטור, כגון שהעביר אמתיים בשוגג. ואלתר נזכר והעביר בשוגג, ואלוו נוכו והצביז אמתים אחרות במזיד, ואלתר שכח והעביר אמתים אחרות בשגגה. אמר רבה כגון זה אפילו דמאן דמחייב התם, כגון שכתב אות אחת בשגגה ילא כחר כלוח וזכר ושכח מחייב רבן גמליאל דכי גמו שיעורא דחיובא כ' אותיות בשוגג גמר, אבל הכא דאינון , שתי אמות ג' פעמים ב' אמצעיות שהן גמר ד' אמות שיעור החיוב במזיד הוה שנמצאת ידיעה מפסקת. ורבה דפטור לא פטר אלא במעביר דקאמר, אבל הכא כי קא גמר גמר. ואילו זורק כיון שהיו גמו. האילו וודק כיון שהיונה תחילת הזריקה בשוגג אע״פ שנודע לו לאחר שיצאת מידו כיון שאין בידו להחזיר לא יון שאן ביז וורק הוא, חשיב מזיד. ואם זורק הוא, עליה אמר רבא חייב כגון שזרק שש אמות בבת אחת, בתחילה היה שכח וכשהגיע החפץ לב' אמות נזכר וכשהגיע בסוף ב׳ האחרונות חזר ושכח, אמר לך

האחרונות חזור ושכח, אמר רך רבא כגון זה חייב. ואפילו לרבנן דפטרי התם, דאילו התם לעניין הכותב ב' אותיות בב' העלמות היה בידו שלא לכתוב אות שניה, רכיון שחזו ו ושכח אין השניה מצטרפת עם הראשונה, אבל הכא כיון שורק ויש בכח זריקתו ללכת שש אמות, כיון שאין בידו להחזיר את הזרוק וארבע מהן בשוגג, אע"פ שיש ביניהן שתים שאינן בשוגג הרי הארבע מצטרפות וחייב עליהן. ורבא לא מחייב אלא בזורק דהא קאמר התם הוא דבידו אכל הכא לאו בידו. ואילו מעביר בידו הוא. ואיתא לדרבה דפטר במעביר. ואיתה לדרבא דמחייב בזורק. אמר רבא הזום הואד בידו אבל הכא לאד בידו, האיל מעביר בידו הוא. האינה לדובהו פטו במעביר, האינה לדובא מהייב בחזוף, אמר רבא זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן חייב. אוקימנא כגון שכך היתה מחשבתו מעיקרא לנוח בפי הכלב או בפי הכבשן, ומתנ" דקתנ קלטה אחר או כלב או שנשהפה פטור בדלא איכוון לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואציג דבעינן עקירה והנחה במקום ד' ופי הכלב אין בו ד', כיון דאחשביה הוי ליה כאלו אית ביה ד'. ומסייע ליה לרב ביבי מהא דתנן בכריתות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב חלב אוכל אכילה אחת וחייב כר', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חייב ואע"פ שלא הניחו ע"ג מקום ד', אלא כיון שהוא עקרו והניחו בתוך פיו חייב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקירה ממקום ד' והנחה שהוא צקר דוניתו בתון פיז דייב. האקשינן הוא אין דרן וחיב הוצאה בכן, כדומו אין דרן החיב את בפקום ריחמוה. במקום ד', אלא כיון דאחשביה לאנוחיה בפיז מחשבתו משוי לפיז כאלו מקום ד' על ד'י הוא, ה"נ כיון דאחשביה לפי כלב או לפי הכבשן מחשבתו משרא ליה מקום. ולא פליני רבנן עלה דרימ שחייב אלא כך אמרו לו אינו [מי] השם, כלומר מי מנינן ד'י חטאת אאכילה, אבל הוצאה לאו משום אכילה חייב אלא משום הוצאה. ובהמוציא תפילין גמי אמרינן דכיון דאחשביה הוה ליה מקום: הדרן עלך הזורק